

ПРОБЛЕМА ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ

А. О. БАЙДАКОВА, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Проблема працевлаштування молоді є актуальною для кожної країни світу, адже одним з головних факторів виробництва будь-якої країни є трудовий капітал. Його якість на сучасному етапі розвитку визначається висококваліфікованою робочою силою. Молодь, яка має певну освіту, але не має досвіду, не користується як робоча сила попитом серед роботодавців. Відповідно до даних Європейської статистики безробіття серед молоді країн світу має різні показники, зокрема в Іспанії рівень безробіття молоді у 2017 році сягнув 43 %, в Італії 38,4 %, що є найвищими показниками серед Європейських країн та свідчить про серйозність проблеми (рис 1).

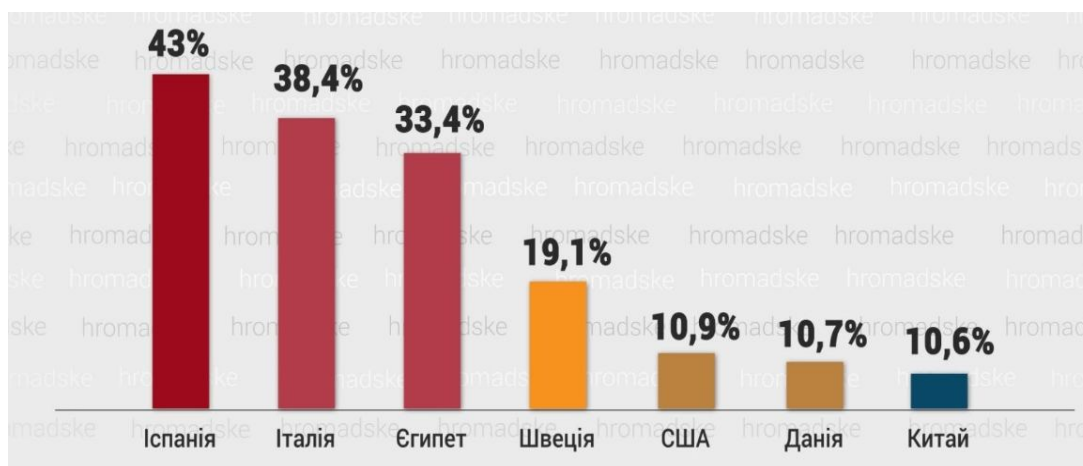

Рис. 1 – Рівень безробітної молоді в світі 2017 р. [1]

В умовах кризи в Україні проблема безробіття є дуже актуальною особливо серед молоді, за даними Держстату, у 2017 році кількість безробітної молоді віком 15–24 роки становила більш ніж 15 % усього безробітного населення України та 18,9 % економічно активного населення відповідного віку [2].

Аналіз динаміки статистичних даних надає підстави зробити висновок що, рівень населення працездатного віку має тенденцію зниження [2]. На таку ситуацію мають вплив декілька чинників, серед яких немаловажне значення має відтік робочої сили з країни. Міграція робочої сили скорочує трудовий капітал країни та збільшує навантаження на працездатне населення, погіршуючи його соціально-економічне становище. Чимала кількість наших співвітчизників змушені шукати собі місця для працевлаштування закордоном, зокрема в Польщі, Росії, Італії та інших країнах Євросоюзу (рис. 2). Серед мігрантів, що шукають роботу закордоном, значну частку представляє молодь.

Аналіз головних тенденцій та особливостей сучасного ринку праці України дозволяє виокремити наступні причини молодіжного безробіття [3]:

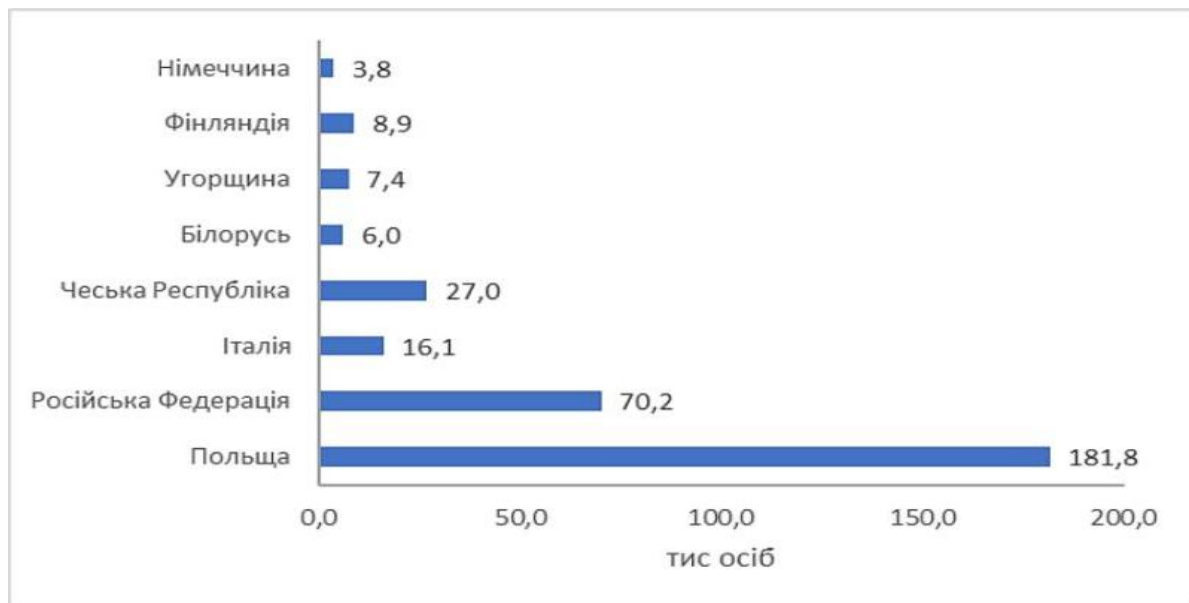

Рис. 2 – Розподіл трудових мігрантів з України за країнами перебування за 2015-2017 рр.

– світова фінансово-економічна криза, яка справила негативний вплив на ринок праці України, наслідком якої стало збільшення кількості безробітних серед молоді;

– недосконалість та невідповідність норм закону з проблем молодіжної зайнятості сучасним економічним, політичним і соціальним реаліям;

– трудова міграція;

– диспропорція між попитом та пропозицією фахівців на ринку праці;

– розрив між вимогами роботодавців і рівнем підготовки молодих випускників вищих навчальних закладів;

– недосконалість територіальної структури розвитку економіки України.

Пріоритетними напрямками вирішення перелічених вище проблем, на нашу думку, мають стати наступні:

– реалізація державної та регіональних програм зайнятості;

– сприяння саморозвитку та самозайнятості молоді;

– встановлення рівноваги між гнучкістю ринку праці і захищеності працівників;

– створення економічних умов, які б заохочували роботодавців брати на роботу молодих і недосвідчених працівників за рахунок дотацій, податкових пільг, особливо тим підприємствам, що забезпечують перше робоче місце;

– повернути практику бронювання робочих місць для майбутніх випускників;

– створення умов ефективного розвитку молодіжного підприємництва;

– збільшення обсягів перепідготовки фахівців.

Таким чином ми можемо зробити висновок, що на сучасному ринку праці в Україні спостерігається комплекс соціально-економічних проблем, які негативно впливають на зайнятість молоді. Окреслені проблеми мають особливості для різних регіонів та видів економічної діяльності. У цих умовах органи державного управління повинні запровадити дієві механізми щодо сприяння зайнятості молоді, що дасть змогу вирішити питання стосовно працевлаштування зазначеної категорії населення, особливо на перше робоче місце, сприятиме забезпеченню гідних умов та оплати праці, професійному зростанню тощо. Реалізація зазначеної програми повинна починатися з реформування системи освіти шляхом її адаптації до потреб ринку та посилення співпраці навчальних закладів і приватного бізнесу. У процесі реалізації цих заходів доцільно приділяти значну увагу сприянню зайнятості на регіональному рівні, особливо у сільській місцевості.

Література:

1. European statistics. Labour Market, including Labour Force Survey (LFS) – Overview. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat/web/labour-market/overview>
2. Державна служба статистики. Офіційний сайт. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua> (дата звернення 22.01.2020)
3. Торжевский М. В. Проблемы безработицы молодежи и направления их решения / М. В. Торжевский // *Экономика Украины*, 2014. – № 1 (618). – С. 87–96.

КОНЦЕПЦІЯ КРЕАТИВНОЇ ЕКОНОМІКИ ЯК СКЛАДОВА ІНКЛЮЗИВНОГО РОЗВИТКУ

А. Ю. КИРИЧЕНКО, студ.

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, м. Харків

Основним принципом інклюзивного розвитку економіки є гармонійне існування кожної людини, що досягається внаслідок залучення більшої частини трудових ресурсів до ефективної економічної діяльності, зниження рівня бідності, підвищення стабільності в країні, інвестування сфери освіти та охорони здоров'я, модернізації системи соціального захисту, проведення заходів покращення екологічного стану та переходу до «зеленої» економіки та економіки замкненого циклу. Таким чином, можна сказати, що інклюзивне зростання орієнтовано перш за все на людину як основну продуктивну силу суспільства та невід'ємну частину його соціально-економічної системи. Саме завдяки людині та її творчій діяльності стають можливими інноваційні процеси, наукові відкриття, технічні винаходи. Оскільки на цей час у розвинених країнах креативність є важливим елементом постіндустріальної економіки та набуває значення як чинник суспільного розвитку, існує необхідність відокремлення та формування нової моделі, що поєднує у собі економіку, науку, культуру та